

PREGLED KANDIDATA ZA ČLANOVE HAZU

Za dopisne članove.....	str. 1 - 5
Za redovite članove.....	str. 6 - 19
Za članove suradnike.....	str. 20 - 22

DOPISNI ČLANOVI

Xavier BARRAL I ALTET, po nacionalnosti Francuz, a rodom Katalonac, rođen je 1947. u Barceloni, gdje odnedavno opet stalno živi. Baveći se uglavnom srednjovjekovnom umjetnošću zapadne Europe na interdisciplinarnoj razini, od 1981. je godine *professeur titulaire de Chaire* na sveučilištima u Rennesu i u Veneciji (*Univ. Ca'Foscari*), emeritus od 2008., odnosno od 2010. godine. Od 1991. godine bio je direktor organizacije *Mission Historique Française en Allemagne* (MHFA), povremeno je predavao na Centralnom fakultetu humanistike u Budimpešti, a u razdoblju 1992. – 1994. generalni je voditelj institucije *Museu Nacional d'Art de Catalunya* u Španjolskoj. Čitav niz ostalih dužnosti kronološki je naveden u životopisnom prilogu na izvornim jezicima, a mahom se odnose na organizacije ili vodstva velikih internacionalnih izložbi i znanstvenih skupova, uredništva njihovih zbornika i suradnju u enciklopedijama ili leksikonima i sl. Odreda su to novi prinosi, pa i mnoga otkrića koliko empirijske toliko teorijske naravi u polju aktualnih historiografskih i arheoloških, no nadasve umjetničkih pitanja s područja srednjeg vijeka i kasne antike pa sve do modernog doba.

Među akademskim častima ističu se članstva u desetak prestižnih instituta ili akademija, dok mu je opsežna bibliografija tiskana u ediciji *Le plaisir de l'art de Moyen age: Melanges en hommage a Xavier Barral i Altet* s priložima 60-ak suradnika – četvorice iz Hrvatske.

Bibliografija mu sadrži i 19 zasebnih knjiga tiskanih kod čuvenih izdavačkih kuća u Europi i SAD, ali i drugdje, te više od 350 značajnih studija iz specifičnih područja njegovih bavljenja važnim problemima iz razvoja likovnosti u čitavom svijetu.

Xavier Barral i Altet sudjelovao je u osnivanju Centra za kasnoantičku i srednjovjekovnu umjetnost koji djeluje u sklopu Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, bio je sudionik većine održanih simpozija iz te tematike u Hrvatskoj, a stalni je član Savjeta časopisa *Hortus artium medievalium*, koji je od 1991. proslavio našu znanost na međunarodnom planu. Zapaženi je uspjeh postigao i hrvatski prijevod njegove opsežne knjige *Protiv romanike? Esej o pronađenoj prošlosti*, u nakladi Instituta za povijest umjetnosti (Zagreb, 2009.), u kojoj se raspravlja i o hrvatskoj baštini. Time je njezina građa kao nikada prije uvažena u panorami profane i sakralne arhitekture Zapada, razmjeni iskustava i ideja u gradogradnji, skulpturi i svih vrsti estetskog izričaja – čak do umjetničkog obrta. Sve to bezuvjetno opravdava izbor uglednog znanstvenika – znalca i promicatelja humanističkih zvanja i općenitog intelektualnog interesa za procese djelotvorne prošlosti – među dopisne članove Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

* * * *

Tomislav FRIŠČIĆ, rođen je 1978. u Zagrebu, gdje je 2001. diplomirao kemiju na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Jednu godinu radi kao asistent u Laboratoriju za opću i anorgansku kemiju Prirodoslovno-matematičkog fakulteta u Zagrebu. Nakon toga odlazi na Sveučilište Iowa, SAD, gdje doktorira 2006. s temom *Linear templates and hydrogen bonding as general tools to control reactivity in molecular co-crystals*.

Prof. Tomislav Friščić najuspješniji je hrvatski znanstvenik kemičar mlađe generacije i na međunarodnoj razini jedan je od vodećih znanstvenika u novom području istraživanja u kemiji koje je nazvano mehanokemija. Iako je vrlo mlad (svega 44 god.), njegovi su znanstveni rezultati i znanstveni opus impresivni. Znanstveni interes kandidata usmjeren je prema najnovijim istraživačkim područjima u kemiji koja su u fokusu svjetske znanosti: „zelenoj kemijskoj sintezi“ u čvrstom stanju bez korištenja otapala (mehanokemija), proučavanju mehanizama molekulskih i supramolekulskih reakcija u čvrstom stanju, mehanokemijskim sintezama i istraživanju metaloorganskih mreža (MOF's), istraživanju kokristala i dr. U ovim novim područjima istraživanja u kemiji, koja su u središtu interesa u svijetu, prof. Tomislav Friščić ima pionirski doprinos i nesumnjivo jednu od vodećih pozicija.

Uvidom u impresivan CV i znanstveni opus kandidata te njegov nesumnjivo velik doprinos svjetskoj znanosti u području kemije koji se jasno reflektira kroz međunarodni utjecaj njegovih istraživanja može se zaključiti da je prof. Tomislav Friščić, prema svim svjetskim mjerilima, izuzetno uspješan znanstvenik. Treba naglasiti da hrvatska kemija nije tijekom duljeg razdoblja imala takvog, međunarodno istaknutog, znanstvenika nakon prof. Egona Matijevića sa Sveučilišta Clarkson (*Clarkson University, SAD*), koji je bio i dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Posebno treba istaknuti značenje, doprinos i stalnu brigu prof. Friščića

za razvoj kemije u Hrvatskoj koja se ostvaruje kroz intenzivnu suradnju s mladim hrvatskim znanstvenicima te njegovo sudjelovanje u radu Odbora za kemiju Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU, u radu Znanstvenog odbora *Simpozija supramolekulske kemije*, koji također organizira Razred, i u drugim aktivnostima.

* * * *

Sofia A. GUBAIDULINA, rođena 1931. u Čistopolju, u Rusiji, već se niz godina smatra jednim od najvažnijih predstavnika europske Nove glazbe u drugoj polovici 20. i početkom 21. stoljeća. Od 1991. trajno živi u Njemačkoj. Dobitnica je mnogih nagrada i priznanja u Njemačkoj, Francuskoj, Italiji, Monaku, Japanu itd.

Izrazita karakteristika Gubaidulinina djela jest gotovo posvemašnja odsutnost tzv. apsolutne glazbe. Najveći dio njezina skladateljskog opusa ima izvanglazbene konotacije bilo u obliku uglazbljene pjesme, katkada skrivene između redaka, bilo u obliku neke vrste instrumentalne 'akcije'. Njezini književni interesi i ishodišta vrlo su široki i raznorodni i kreću se od uglazbljenja staroegipatske i iranske poezije do suvremenih autora, među kojima se posebno ističe Marina Cvetajeva. S druge strane, neke od njezinih skladba upućuju na obuzetost mističnim idejama i kršćanskim simbolizmom te na utjecaj nekih orijentalnih filozofija. Najveći utjecaj među skladateljima na njezin su opus imala djela Dmitrija Šostakoviča i Antona Weberna, što sveukupno potvrđuje da je njezina idejna, glazbena i šira umjetnička orijentacija po karakteru općehumana i široko internacionalna. Prema vlastitom iskazu, idealni odnos prema tradiciji i prema novim skladateljskim tehnikama jest onaj u kojem je majstor ovladao i starim i novim, premda na način da izgleda da se nije priklonio ni jednom ni drugom. Ona izrijeком smatra da svoja djela ne 'konstruira' već da ih 'kultivira'.

Kako je Sofia A. Gubaidulina već desetljećima etablirana kao iznimno važna međunarodna skladateljska ličnost, veliki orchestri diljem svijeta stalno naručuju i izvode njezina djela. Godine 2011. izabrana je u prestižno Društvo za suvremenu glazbu, čiji su počasni članovi, među ostalima, bili najveći skladatelji 20. stoljeća kao Béla Bartók, Paul Hindemith, Olivier Messiaen, Maurice Ravel, Arnold Schönberg, Jean Sibelius i Igor Stravinski.

Sofia A. Gubaidulina surađivala je i bila izvedbama svojih djela često zastupljena na *Muzičkom biennalu Zagreb*. Tako je njezinu opusu bila posvećena cijela skladateljska večer na 23. *Biennalu* 2005. godine, a pojedina djela bila su joj izvođena primjerice na 20. (1999.), 27. (2013.), 28. (2015.), 29. (2017.) i 30. (2019.) *Biennalu* te na nekim drugim glazbenim manifestacijama u Hrvatskoj.

Izborom Sofije A. Gubaiduline za dopisnu članicu Hrvatska bi akademija znanosti i umjetnosti imala čast primiti u svoje redove jednu od najvećih glazbenih umjetnica današnjice.

* * * *

Philippe MÉNARD, jedan od vodećih francuskih medievista, *professor emeritus* francuskoga jezika i književnosti srednjega vijeka na Sveučilištu Sorbonne u Parizu, obogatio je filološku znanost nizom studija o srednjovjekovnome latinitetu, o vezama među romanskim jezicima, književnostima i kulturama u srednjem vijeku, a posljednjih nekoliko desetljeća i radovima o književnim i kulturnim doticajima između Apeninskoga poluotoka i hrvatske obale Jadrana. Do sada je objavio dvanaest znanstvenih knjiga i 204 znanstvena članka u časopisima i zbornicima. Na području lingvistike posebno se ističe njegova knjiga o starofrancuskoj sintaksi (*Syntaxe de l'ancien français*, 1973.). U skladu s najboljim tradicijama romanske filologije, autor je sustavno analizirao, objasnio i izložio bitne značajke starofrancuske sintakse vodeći računa o podrijetlu pojedinih konstrukcija (u latinskome) i rezultatima potonjega razvitka (u francuskom). Ta je knjiga postala klasična za ovu tematiku. U suradnji s Émanuèleom Baumgartner objavio je *Dictionnaire étymologique et historique de la langue française* (1996.). Taj se etimološki rječnik odlikuje time što posebnu pozornost u tumačenju daje razvitku značenja i kulturnim okolnostima u kojima se dana riječ razvijala. Proučavanje srednjovjekovnoga francuskoga književnoga stvaralaštva profesor Ménard započeo je s proučavanjem arturijanske književnosti, da bi zatim, nakon svoje kapitalne glavne doktorske teze o osmijehu i smijehu u udvornoj književnosti (*Le rire et le sourire dans les romans courtois en France au Moyen Âge (1150-1250)*, 1969), pripremio monumentalna izdanja starofrancuskih ključnih tekstova (npr. *Roman u prozi o Tristanu*, 9 svezaka). Valja istaknuti da je profesor Philippe Ménard davao bezrezervnu podršku osnutku i djelovanju *Multidisciplinarnoga programa hrvatskih studija* na Sveučilištu Sorbonne, a podrška takva znanstvenoga autoriteta bila je ključna za ostvarivanje programa. Profesor Philippe Ménard već nekoliko desetljeća ima ključnu ulogu ne samo u razvitku lingvističkih, međudisciplinarnih i komparativnih istraživanja o francuskome srednjem vijeku nego isto tako i u širenju spoznaja o znanstvenim dostignućima na tom području. Za svoj rad dobio je priznanja od sljedećih institucija: *Académie des Inscriptions et Belles-Lettres* i *Académie française*. Dopisni je član u *Real Academia de Buenas Letras de Barcelona* (od 1986.) i u *Medieval Academy of America* (od 1986.) te inozemni član u *Accademia dei Lincei* u Rimu (od 2002.). Profesor Philippe Ménard neosporno je jedan od najvećih znanstvenih autoriteta na području lingvističkih i filoloških istraživanja starofrancuskoga razdoblja i jedan od najboljih poznavatelja međusobnih jezičnih, književnih i kulturnih veza među romanskim zemljama i narodima u srednjem vijeku.

* * * *

Josip MLAKIĆ, rođen je 1964. u Bugojnu. Gimnaziju je završio u Uskoplju, dok je u Sarajevu diplomirao na Strojarskom fakultetu. Živi i radi u Uskoplju/Gornjem Vakufu. Vrlo produktivan i svestran autor, Mlakić je stvorio bogat, tematski i žanrovski raznovrstan opus. Prvo objavljeno djelo bila je novelistička zbirka *Puževa kućica* (1997.). Na natječaju malog izdavača *Faust Vrančić* 2000. godine, zahvaljujući dobrim ocjenama i kritikama, izdan mu je prvi roman pod naslovom *Kad magle stanu*, autentično književno svjedočanstvo o ratištima u

srednjoj Bosni te potresnom suočavanju sa surovom zbiljom nakon psihičkoga rastrojstva. Mlakić tim romanom doživljava strelovit uspjeh i kod publike i kod kritike. Ratna stradanja Hrvata u Bosni i Hercegovini devedesetih godina prošloga stoljeća tematizira i u romanu *Živi i mrtvi* (2002.). Kako bi naglasio apsurdnost svakoga rata, autor je doveo u vezu dvije ratne situacije: jednu domobransku iz 1941. godine, koju svjedoči djed, i jednu iz nedavnoga rata, u kojoj je sudionik njegov unuk. Iako vremenski udaljene pedesetak godina, obje priče pokazuju zanimljivu podudarnost kako u sudbinama članova jedne obitelji tako i u prostornom rasporedu, atmosferi i posljedicama. Lišen ideologiziranja i moraliziranja, Mlakićev roman *Živi i mrtvi* dubinski secira lica i naličja ratne zbilje. Za to je djelo autor nagrađen Nagradom VBZ-a i Nagradom *Ksaver Šandor Gjalski* za najbolju hrvatsku prozu. Po romanu je snimljen istoimeni film za koji je Mlakić napisao scenarij. Film je 2007. godine nagrađen s osam Zlatnih arena na *Festivalu igranoga filma u Puli*. Roman *Trag zmijske košuljice* (2007.) građen je na intertekstualnom dijalogu s Andrićevom *Prokletom avlijom*. U kasnijem razvoju Mlakić pokazuje sve veće zanimanje za izražavanje u različitim žanrovima i za ispitivanje različitih pripovjednih strategija. U kratkom romanu *Bezdan* (2016.) tematizira egzistencijalne muke čovjeka koji pati od Alzheimerove bolesti. Napisao je i nekoliko kriminalističkih romana. Okušao se i u žanru distopije: *Planet Friedman* (2013.), pisan pod utjecajem P. Dicka, snažno progovara o sutrašnjem svijetu. Mlakić je i uspješan scenarist. Napisao je scenarij za nagrađivani film *Tu Zrinka Ogreste*. Za Branka Ištvančića napisao je scenarije prema romanima *Čuvari mostova* i *Kad magle stanu*. Napisao je scenarij za film *Imena višnje* Branka Schmidta te scenarije za dokumentarne filmove *Putevi duhana* i *Ljudi koji su sadili drveće*. Romani su mu prevedeni na njemački i slovenski jezik.

REDOVITI ČLANOVI

I. RAZRED ZA DRUŠTVENE ZNANOSTI

Stjepan ĆOSIĆ, rođen je u Makarskoj 1964. Završio je studij povijesti i sociologije na Filozofskom fakultetu u Zadru. Doktorirao je 1997. iz znanstvene grane povijesti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, a stekao je i stručno zvanje višeg arhivista. Između ostaloga, radio je u Državnom arhivu u Dubrovniku (1992. – 1995.), Zavodu za povijesne znanosti HAZU u Dubrovniku (1995. – 2003.), kao ravnatelj Hrvatskoga državnog arhiva (2003. – 2012.) te kao nastavnik na Odsjeku za povijest na Filozofskom fakultetu u Splitu (2012. – 2017.) i Odsjeku za povijest Fakulteta hrvatskih studija (2017. –). Redovitim profesorom u trajnom zvanju postao je 2018., a iste godine izabran je za člana suradnika HAZU. Za svoj historiografski rad dobio je Nagradu Dubrovnika i Nagradu za znanost HAZU.

Stjepan Ćosić vrlo je plodan i priznat znanstvenik. Kao autor ili koautor objavio je 9 znanstvenih knjiga, 10-ak uredničkih knjiga te oko 60 znanstvenih radova i studija koji vrsnoćom zauzimaju visoko mjesto u hrvatskoj historiografskoj produkciji. Izvanredan je poznavatelj niza stranih arhiva u kojima je istraživao (Vatikan, Venecija, Budimpešta, Bari, Beč, Sankt Peterburg, Moskva, Beograd, Sarajevo), a kao ravnatelj Hrvatskog državnog arhiva niz godina bio je čeona osoba arhivske struke u Hrvatskoj te je time vrhunski kompetentan za rad s arhivskim gradivom i na gradivu, što je tradicionalna i važna djelatnost Akademije. Ćosić je stekao i veliko iskustvo kao urednik znanstvenih publikacija. Povijesne teme proučavao je u vrlo širokom, u Hrvatskoj rijetkom, rasponu tema iz političke, kulturne i intelektualne povijesti 18. – 20. stoljeća. Posebno se ističu njegovi radovi iz sfragistike, među kojima je i kapitalna knjiga o hrvatskim povijesnim grbovima (2021.), a vrlo su mu zapaženi i radovi o ideološkim pitanjima i previranjima u Dubrovniku krajem 19. i početkom 20. stoljeća. Kao povjesničara resi ga rad na izvorima, često novootkrivenima, koji mijenjaju historiografsku paradigmu, te sposobnost sintetske prosudbe dugotrajnih povijesnih procesa. Na temelju dosadašnjeg rada i stečenih vještina od S. Ćosića kao redovitog člana može se očekivati znatan i vrstan prinos čitavom nizu Akademijinih aktivnosti.

* * * *

II. RAZRED ZA MATEMATIČKE, FIZIČKE I KEMIJSKE ZNANOSTI

Ivo PIANTANIDA, znanstveni savjetnik u trajnom zvanju na Institutu *Ruđer Bošković* i naslovni redoviti profesor Sveučilišta u Rijeci, rođen je 1967. u Zagrebu. Diplomirao je 1993. na Fakultetu kemijskog inženjerstva i tehnologije Sveučilišta u Zagrebu te se odmah zaposlio na

Institutu *Ruđer Bošković* kao mlađi asistent. Magistrirao je 1997., nakon poslijediplomskog studija organske kemije na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu, te doktorirao 2001. na doktorskom studiju organske kemije Prirodoslovno matematičkog fakulteta u Zagrebu. Izabran je na radno mjesto znanstvenog suradnika na IRB-u 2003., višeg znanstvenog suradnika 2007. i znanstvenog savjetnika 2011. godine. Za znanstvenog savjetnika u trajnom zvanju izabran je 2017. U razdoblju 1997. – 2001. usavršavao se u laboratoriju prof. dr. H.-J. Schneidera na Saarskom sveučilištu (*Saarland University*) u Saarbrückenu u okviru znanstvene suradnje između IRB-a i Saarskog sveučilišta.

Znanstveni opus kandidata sadrži 153 znanstvena rada koja su objavljena većinom u renomiranim i vrhunskim međunarodnim znanstvenim časopisima iz područja kemije i citirana više od 3.100 puta (h-indeks 30, prilog bibliografija). Znanstveni interes I. Piantanide usmjeren je prema studiju interakcija malih organskih molekula s biopolimerima, DNK, RNK i proteinima. Korištenjem niza različitih spektroskopskih i drugih metoda te analizom rezultata mjerenja moguće je odrediti načine konstante vezanja malih molekula na nukleinske kiseline (interkaliranje, vezanje u pukotinu, elektrostatsko vezanje), utvrditi selektivno vezanje na određene sekvencije ili posebne strukturne domene ili selektivno vezanje na dvolančane ili jednolančane domene i dr. Poznavanje načina vezanja važno je za biološku aktivnost ili razvoj dijagnostičkih (senzorskih) sustava. Treba naglasiti da do 1997. godine u Hrvatskoj nisu postojali razvijena metodologija, znanje i oprema potrebna za studij interakcija malih molekula s izoliranim prirodnim ili sintetskim DNK/RNK polimerima u biološki relevantnim uvjetima. Na temelju iznesenoga može se utvrditi da je dr. sc. Ivo Piantanida izuzetno produktivan znanstvenik čiji su znanstveni rezultati međunarodno jasno prepoznati i izuzetno dobro citirani. Treba naglasiti da je kandidat, iako relativno mlad (55 god.) najproduktivniji i najcitiraniji znanstvenik kemičar mlađe i srednje generacije u Hrvatskoj. Nadalje, osim postignute izvrsnosti u znanstvenim istraživanjima, treba istaknuti njegov velik doprinos razvoju znanosti u Hrvatskoj koji se ogleda u pokretanju istraživanja koja prije nisu postojala kod nas te osnivanju laboratorija i njegovu opremanju do razine kojom postaje međunarodno prepoznatljiv centar posebnih znanja.

* * * *

Vladislav TOMIŠIĆ, rođen je 1965. u Vinežu (Labin). Diplomirao je na Kemijskom odsjeku Prirodoslovno-matematičkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu 1991. godine te doktorirao na istom odsjeku 1997. s temom *Određivanje specijacije vodenih otopina jakih elektrolita faktorskom analizom elektronskih i ramanskih spektara*. Od 1991. zaposlen je u Zavodu za fizikalnu kemiju PMF-a, najprije kao pripravnik, zatim kao asistent i viši asistent te u višim nastavničkim zvanjima: docent od 2003., izvanredni profesor od 2008. te redoviti profesor od 2013., a od 2018. u trajnom zvanju. U dva je mandata obnašao dužnost predstojnika Zavoda za fizikalnu kemiju Kemijskog odsjeka PMF-a te pročelnika Kemijskog odsjeka. Glavna su područja znanstvenog interesa V. Tomišića kemija otopina (elektrolitne otopine, ravnoteže i kinetika koordinacijskih reakcija), fizikalna supramolekulska kemija

(termodinamika reakcija kompleksiranja makrocikličkih liganada) te kemometrika. Sudjelovao je u brojnim domaćim i međunarodnim znanstvenim projektima te je, između ostalog, bio ili jest voditelj sljedećih projekata: *Elektroliti i koordinacijske reakcije u otopini (MZOS)*, *Razvoj supramoleku/skih receptora kationa i aniona (HRZZ)* i *Koordinacijske reakcije makrocikličkih liganada u otopini (HRZZ)* te niza stručnih projekata u suradnji s farmaceutskim tvrtkama (PLIVA, Xellia). Bio je i koordinator istraživačkog tima projekta *Razvoj nove metodologije za kontrolu procesa pripreme lijekova* i idejni začetnik, član projektnog tima te koordinator uspostave laboratorija i istraživanja infrastrukturnog projekta Kemijskog odsjeka *Centar izvrsnosti u kemiji*. Laboratorij za kalorimetriju koji je V. Tomišić osnovao može se smatrati jednim od najopremljenijih u široj regiji i na razini je vrhunskih svjetskih laboratorija tog tipa. Objavio je 66 znanstvenih radova većinom u vrhunskim kemijskim časopisima koje indeksiraju baze *Web of Science* i *Scopus*. Radovi su mu citirani više od 1.250 puta. Vrijednost opsežnog znanstvenog i stručnog rada V. Tomišića očituje se u nekoliko kategorija: uvođenju nove, suvremene i atraktivne problematike; sveobuhvatnom eksperimentalnom i teorijskom pristupu istraživanjima; rezultatima koji bitno pridonose spoznajama u području kojim se bavi; okupljanju izuzetno perspektivnih mladih znanstvenika; edukaciji i uvođenju studenata i mladih suradnika u područje znanstvenog istraživanja; općenitom doprinosu razvoju hrvatske i međunarodne kemijske zajednice (npr. infrastrukturni projekti, HKD, IUPAC).

Na temelju svega navedenog može se zaključiti da znanstveno i stručno djelovanje Vladislava Tomišića ima velik utjecaj na razvoj kemijske znanosti, posebice fizikalne i supramolekulske kemije na međunarodnoj razini, a da on u Hrvatskoj danas ima vodeću ulogu u području fizikalne kemije općenito.

* * * *

III. RAZRED ZA PRIRODNE ZNANOSTI

Ivan SONDI, rođen je 1965. u Pitomači. Znanstveni stupanj doktora znanosti iz geologije stekao je na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1995. godine. Od 1991. do 2011. bio je zaposlenik Instituta *Ruđer Bošković*, gdje je 2010. godine izabran u zvanje znanstvenog savjetnika. Od 2011. godine redoviti je profesor u trajnom zvanju na Rudarsko-geološko-naftnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu te gostujući profesor Instituta *Jožef Stefan* u Ljubljani. Član je suradnik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Razredu za prirodne znanosti od 2016. godine. U razdoblju 1997. – 2003. boravio je i radio na Sveučilištu Clarkson u SAD-u, u laboratoriju znamenitog koloidnog kemičara hrvatskog podrijetla prof. Egona Matijevića. Tijekom boravka u SAD-u bio je i gostujući istraživač na institucijama *Specialty Minerals*, Pennsylvania; *Lincoln Laboratory, MIT*, Massachusetts; i *Beckman Coulter*, Florida. Ivan Sondi dao je velik doprinos svjetskoj znanosti u području sedimentologije, geokemije, biomineralizacije i nanoznanosti. Istraživačka iskustva iz geoznanosti i nanoznanosti Ivan Sondi objedinio je i danas istražuje biogeokemijske procese na nanorazini. Pokrenuo je novi smjer u

geoznanostima u Hrvatskoj koji uključuje istraživanje formiranja nanominerala i nanostrukturiranih mineralnih čestica i njihovu ulogu u biogeokemijskom kruženju tvari u okolišu. Dao je i važan doprinos razumijevanju procesa biomineralizacije karbonatnih minerala na nanorazini. Bio je voditelj ili suradnik na brojnim međunarodnim i domaćim projektima. Svojim znanstvenom radom i publiciranjem u prestižnim međunarodnim znanstvenim časopisima poput *Journal of Colloid and Interface Science* (IF 8,1), *Science of the Total Environment* (IF 7.9), *Sedimentology* (IF 4,1), *Chemosphere* (IF 7,0), *Chemistry of Materials* (IF 9,8), *Crystal Growth and Design* (IF 4,07), *Langmuir* (IF 3,88) promicao je hrvatsku znanost u svijetu. Do sada je, prema bazi WoS, objavio 52 originalna znanstvena rada (39 ih je indeksirano u bazi *Current Contents*) i 5 poglavlja u knjigama te je koinventor na 5 patenata (US, EP i WPO). Na 36 je radova prvi i/ili dopisni autor. Znanstveni radovi Ivana Sondija do danas su, prema bazama *Google Scholar*, *Scopus* i *WoS*, citirani 9.923, 6.615 i 6.080 puta. Profesor Sondi najcitiraniji je hrvatski geoznanstvenik i spada u grupu najcitiranijih profesora Sveučilišta u Zagrebu s respektabilnim međunarodnim ugledom. Ističemo da je njegov rad objavljen 2004. godine u časopisu *Journal of Colloid and Interface Science* jedan od najcitiranijih radova hrvatskih znanstvenika u svijetu općenito (prema bazama *Google Scholar* i *Scopus*, ima više od 6.400, odnosno 4.438 citata). Za svoj istraživački rad dobitnik je brojnih nagrada, od kojih prema važnosti treba istaknuti samo sljedeće: 2008. Godišnja nagrada Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, 2018. Nagrada *Andrija Mohorovičić*, 2019. Republička nagrada *Ivan Filipović*, 2010. Godišnja nagrada Instituta *Ruđer Bošković*. Razred za prirodne znanosti predlaže Skupštini da profesora Ivana Sondija izabere za redovitog člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

* * * *

Mario ŠLAUS, rođen je 1959. u Zagrebu. Trajno je izabrani znanstveni savjetnik i upravitelj Antropološkog centra. Član je suradnik HAZU od 2014. godine. Utemeljio je Antropološki centar Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti i osnovao Bioarheološki laboratorij i Osteološku zbirku koja sadrži oko 9.500 kostura sa 188 arheoloških nalazišta u Hrvatskoj, Sloveniji te Bosni i Hercegovini, što je čini jednim od najvažnijih znanstvenih resursa takve vrste u Europi. Od 1995. sudjelovao je kao forenzični antropolog u procesu identifikacije žrtava Domovinskog rata – u tom je kontekstu do danas sudjelovao u 2.636 pozitivnih identifikacija žrtava Domovinskog rata, uključujući one iz masovnih grobnica Ovčara i Lovas, zbog čega je 1998. poimence naveden u Izvještaju glavnog tajnika Ujedinjenih naroda kao *recommended expert* iz forenzične antropologije. Od 2001. do 2020. bio je u kumulativnom radnom odnosu na Katedri za sudsku medicinu i kriminalistiku Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, gdje je izabran u zvanje znanstvenog savjetnika.

Prof. Šlaus bavi se širokim spektrom znanstvenih tema: paleogenetikom, biološkom antropologijom, forenzičnom antropologijom te proučavanjem mobilnosti i prehrane arheoloških populacija. Radove je objavio u vrhunskim časopisima poput *Nature*, *Nature Scientific Reports*, *Current Biology*, *Proceedings of the Royal Society of London B*, *American Journal of Physical Anthropology*, *Journal of Forensic Sciences* i brojnim drugima. Objavio je

190 znanstvenih radova i 3 autorske knjige, koji su, prema bazi podataka *Web of Science*, citirani 1.296 puta s h-indeksom 19, dok je prema bazi podataka *Google Scholar* citiran 3.415 puta s h-indeksom 31. Do danas je vodio ili sudjelovao kao znanstveni istraživač u realizaciji 11 znanstvenoistraživačkih projekata, od kojih je na 6 bio voditelj istraživanja. Osnovao je i vodi 7 studijskih programa u rasponu od dodiplomskih kolegija do doktorskog studija na sveučilištima u Zagrebu, Zadru i Splitu. Mentor je pri izradi 10 disertacija. Na Sveučilištu u Zadru izabran je u naslovno zvanje redovitog profesora. Stipendist je istraživačke ustanove *Smithsonian Institution*, u kojoj je boravio 1991., a za svoj doprinos bioantropologiji i forenzičnoj antropologiji 2011. dobio je Državnu godišnju nagradu za znanost. Mario Šlaus spada među vodeće svjetske bioantropološke znanstvenike. Krase ga visoka međunarodna prepoznatljivost i ugled, što se jasno vidi kada se njegova znanstvena publicistika usporedi s onom najeminentnijih svjetskih bioantropologa. Njegov holistički pristup istraživanju bioantropoloških problema obuhvaća širok spektar bioloških disciplina, stoga Razred za prirodne znanosti predlaže Skupštini da profesora Marija Šlause izabere za redovitog člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

* * * *

Stipan JONJIĆ, rođen je 1953. u Kupresu. Redoviti je profesor u trajnom zvanju i voditelj Centra za proteomiku Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Rijeci. Znanstveni rad profesora Jonjića ima opće biološko značenje, a rezultati njegova rada brojne su nove spoznaje o interakciji virusa i domaćina, posebice imunskih mehanizama. Radovi su mu publicirani u vrhunskim časopisima općeg prirodoznanstvenog, posebice biološkog značenja (*Nature*, *Nature Immunology*, *Cell*, *Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America*, *Journal of Experimental Medicine*, *eLife*, *Journal of Virology* i mnogi drugi).

Profesor Jonjić publicirao je 236 znanstvenih radova indeksiranih u selektivnim bibliografskim bazama (*Current Contents* i *Science Citation Index*), koji su citirani preko 10.000 puta, a njegov h-indeks iznosi 56. Problematika u tim radovima široko je obrađena, tako da se radovi profesora Jonjića mogu svrstati u više znanstvenih disciplina: imunologiju, biokemiju, molekularnu biologiju, mikrobiologiju, genetiku, staničnu biologiju i infektivne bolesti. Nastupom pandemije bolesti COVID-19 profesor Jonjić posvetio se istraživanju imunskih mehanizama u toj bolesti. To je rezultiralo i spoznajama o mogućnosti postizanja imunosti nosne sluznice cijepljenjem, što je izuzetno važno za sprječavanje infekcije SARS-CoV-2 virusom. Profesor Jonjić bio je voditelj 37 znanstvenih projekata u ukupnoj vrijednosti od preko 100 milijuna kuna, od kojih su mnoge financirale prestižne fundacije uključujući Nacionalni institut za zdravlje (NIH) iz SAD-a, *European Research Council Advanced grant*, *European Research Council Proof of Concept* i drugi. Voditelj je i Znanstvenog centra izvrsnosti za virusnu imunologiju i cjepiva. Profesor Jonjić ima 4 prihvaćena patenta, preko 140 održanih pozvanih predavanja i više od 30 mentorstava pri izradi doktorskih disertacija. Mnogi njegovi doktorandi danas su ugledni znanstvenici. Profesor Jonjić član je brojnih znanstvenih udruga i uredničkih odbora međunarodnih časopisa. Posebno ističemo njegovo članstvo u znanstvenim

akademijama – Njemačkoj nacionalnoj akademiji znanosti Leopoldina, Europskoj mikrobiološkoj akademiji i Akademiji Europaea. Profesor Stipan Jonjić među vodećim je znanstvenicima u biomedicinskom znanstvenom području s visokom međunarodnom prepoznatljivošću i ugledom. Njegov sveobuhvatni pristup istraživanju imunskih odnosa virusa i domaćina obuhvaća širok dijapazon bioznanstvenih disciplina, stoga Razred za prirodne znanosti predlaže Skupštini da profesora Stipana Jonića izabere za redovitog člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Razredu za prirodne znanosti.

* * * *

V. RAZRED ZA FILOLOŠKE ZNANOSTI

Mario BRDAR, jedan je od vodećih hrvatskih anglista i semantičara. Uredio je 11 knjiga, autor je 2 znanstvene knjige i koautor 3 sveučilišna udžbenika. Objavio je više od 200 znanstvenih i stručnih radova u domaćim i stranim izdanjima. O odjeku tih radova govore podatci o navođenju u domaćim i stranim publikacijama. Ukupan je broj citata u *Google znalcu* preko 1.100 (h-indeks 16, i-10 indeks 28) te 205 citata u bazi *Web of Science* (h-indeks 7). Radove objavljuje na hrvatskom, engleskom, njemačkom i mađarskom. Od 1989. godine sudjeluje u nizu znanstvenih projekata kao istraživač. Od 2002. do 2006. vodio je istraživački projekt *Metonimija između leksikona i gramatike*, a od 2014. do 2018. sudjelovao je u radu projekta FP7 MIME, *Mobility and Inclusion in Multilingual Europe*. Dugoročnu je istraživačku suradnju ostvario s kognitivnim lingvistima s dva španjolska sveučilišta, u Cordobi i Logroñu. Radi se o projektima koje je vodio prof. Francisco Ruiz de Mendoza: *Cognitive Modelling*, od 2015. do 2017.; *Describing and explaining figurative language in and across languages: developing an analytical cross-linguistic database*, od 2017. do 2020., te o tekućem projektu (od 2021.) *Non-denotational interpretive and descriptive dimensions in meaning construction: integrating linguistic, cross-linguistic, and experimental data*. S prof. Antoniom Barcelonom surađuje u projektu *Researching conceptual metonymy in selected areas of grammar, discourse and sign language with the aid of the University of Córdoba Metonymy Database* (od 2019.). Član je više međunarodnih i domaćih znanstvenih i strukovnih društava. Bio je glavni urednik časopisa *Jezikoslovlje* od 2006. do 2017., a trenutno je član njegova uredništva. Članom je uredničkog odbora i niza međunarodnih časopisa. Član je uredničkog odbora serije *Human Cognitive Processing* nakladnika John Benjamins te urednički savjetnik za izdanja iz područja jezika i lingvistike izdavača Cambridge Scholars Publishing. Za člana suradnika Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti izabran je 2014. godine. Posebno valja istaknuti prinos prof. dr. sc. Marija Brdara za izdizanje časopisa *Jezikoslovlje* na međunarodnu razinu postignutu visokim stupnjem suradnje i umreženosti s kognitivnim lingvistima kako u Europi, tako i u svijetu. Njegov najveći znanstveni prinos ogleda se u knjizi *Metonymy in Grammar: Towards Motivating Extensions of Grammatical Categories and Constructions* (2007.), koja je jedan od prvih cjelovitih i sustavnih prikaza uloge metonimije u gramatici.

* * * *

Silvana VRANIĆ, vodeća je hrvatska dijalektologinja i najveći autoritet za sjeverne čakavske govore hrvatskoga jezika. Objavila je 5 knjiga, 3 samostalno i 2 u suautorstvu. Knjigom *Govori sjeverozapadnoga makrosustava na otoku Pagu, 1. fonologija* (Novalja, 2002.) upotpunila je sliku jednoga jezičnog područja koje je dotad na dijalektološkoj karti Hrvatske imalo mnogo praznina, a njezina knjiga *Čakavski ekavski dijalekt: sustav i podsustavi* (Rijeka, 2005., 376 str.) smatra se najboljom dijalektološkom monografijom objavljenom u Hrvatskoj u 21. stoljeću. Prof. dr. sc. Silvana Vranić objavila je preko 80 znanstvenih radova (5 znanstvenih knjiga, 13 poglavlja u knjigama, 64 znanstvena članka, 7 stručnih radova i 23 prikaza jezikoslovnih radova). Gostovala je kao predavač na više sveučilišta, uključujući Sveučilište u Ljubljani, Sveučilište Columbia (New York) te Sveučilište u Bernu. Od 1. do 11. ožujka 2017. u sklopu programa *Erasmus+* stručno se usavršavala na Sveučilištu Macquarie (Sydney, Australija). Za svoj je znanstveni i stručni rad prof. dr. sc. Silvana Vranić više puta nagrađivana. Između ostaloga, dobitnica je Nagrade *Josip Juraj Strossmayer* 2006. za područje humanističkih znanosti. Za članicu suradnicu Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti izabrana je 2012. Kao što je vidljivo iz njezine biografije, prof. dr. sc. Silvana Vranić izrazito je plodna i angažirana znanstvenica koja je ostvarila značajne rezultate u istraživanju hrvatskih dijalekata, osobito čakavskih govora. Njezini su dijalektološki radovi temeljiti, iscrpni i precizni, redovito obiluju pouzdanim podacima i utemeljenim zaključcima o položaju pojedinih govora unutar čakavskoga narječja. Za mnoge je govore upravo profesorica Vranić otkrila njihovo točno mjesto u klasifikaciji hrvatskih dijalekata. Impresivan je broj dijalektoloških punktova koje je istražila osobno ili u suradnji sa svojim studentima i drugim istraživanjima. Za razliku od većine drugih dijalektologa, profesorica Vranić podjednako je kompetentna u istraživanju i opisu svih jezičnih razina, od fonologije i morfologije do sintakse i frazeologije, a među rijetkim je hrvatskim dijalektolozima dobro upućena u suvremene spoznaje o slavenskoj poredbenoj akcentologiji. Svojim je istraživanjima buzetskoga govora i čakavskih govora na području Slovenije profesorica Vranić pokazala važnost rubnih govora za jezičnu povijest i dijalektalnu klasifikaciju te je pridonijela boljem razumijevanju povijesnoga odnosa hrvatskih i slovenskih dijalekata unutar zapadnojužnoslavenskoga dijalekatskoga kontinuuma. Profesorica Silvana Vranić do srži je terenski lingvist i vrhunski dijalektolog sa značajnom međunarodnom reputacijom.

* * * *

Mateo ŽAGAR, jedan je od vodećih stručnjaka za glagoljsku paleografiju i povijest hrvatske glagoljice i glagoljaštva. Objavio je 4 samostalne knjige i 4 knjige u suautorstvu, uredio 12 važnih knjiga i izdanja, transliterirao 7 izdanja te objavio gotovo 60 izvornih znanstvenih radova i 20-ak preglednih znanstvenih tekstova. Samostalne su mu znanstvene knjige: 1. *Kako*

je tkan tekst Bašćanske ploče (Zagreb, 1997.), u kojoj modernim metodama tekstne lingvistike pokušava odgovoriti je li na Bašćansku ploču uklesan jedan tekst ili više njih te kako je tekst strukturiran i time zapravo odgovara na pitanje koja je osnovna komunikacijska funkcija Bašćanske ploče; 2. *Grafolingvistika srednjovjekovnih tekstova* (Zagreb, 2007.) knjiga je koja unosi u našu sredinu nove znanstvene i stručne spoznaje o pisanju, posebice onom srednjovjekovnom. Ona u najboljem smislu riječi europeizira taj odsječak naše filologije nudeći niz vrijednih kulturoloških spoznaja. Za tu je knjigu kandidat dobio Nagradu HAZU za područje filoloških znanosti 2008. godine (za 2007. godinu); 3. *Uvod u glagoljsku paleografiju 1* (Zagreb, 2013.) – tu knjigu obilježuje pregled suvremenih teorija i rasprava (od odnosa prema pismu općenito do pregleda mogućih odgovora na pitanje o ustanovljavanju i razvoju glagoljskoga pisma, njegova odnosa prema drugim misionarskim pismima, ćirilici itd.), ali i jasno opredjeljenje za razlikovanje pouzdanog i vjerojatnog od onog nepouzdanog i nemogućeg. Autor je uspio postići i cjelovitost obrade i jasno razlikovanje po jezičnim i „nejezičnim“ razinama te pritom stvoriti dobru pretpostavku za istovrsnu obradu hrvatske glagoljice srednjega vijeka. Za tu knjigu dobio je državnu Godišnju nagradu za znanost; 4. *Introduction to Glagolitic Palaeography* (Heidelberg, 2021) – riječ je o prvom engleskom izdanju jednoga paleografskoga glagoljskog priručnika uopće, o prerađenom i za trećinu dopunjenom izdanju koje je prethodno izišlo na hrvatskome (*Uvod u glagoljsku paleografiju 1*). Taj priručnik počiva na intenzivnim autorskim istraživanjima razvoja glagoljskoga pisanja od 9. st. pa do hrvatskoga srednjovjekovlja. Profesor Mateo Žagar svoj znanstveni i stručni rad temelji na vrlo dobrom poznavanju novih jezikoslovnih teorija, posebice onih koje istražuju narav pisanoga jezika i poznavanju hrvatskoglagoljskoga tekstovnog korpusa. Svojim je radovima unio bitne novosti u istraživanje toga korpusa i ostvario priloge koji pomažu potpunijem razumijevanju hrvatske jezične povijesti, posebice povijesti pisanja na našim prostorima. Najbolji je hrvatski paleograf koji u inozemnim edicijama i na znanstvenim skupovima na najbolji način predstavlja hrvatsku filologiju i širi spoznaje o glagoljičnom odsječku hrvatske pismenosti i kulture.

* * * *

VI. RAZRED ZA KNJIŽEVNOST

Ratko CVETNIĆ, rođen je 1957. u Zagrebu. Maturirao je na Klasičnoj gimnaziji i apsolvirao na studiju komparativne književnosti i povijesti umjetnosti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Radio je u Vjesniku od 1986. do 1998., a od 1998. stručni je tajnik u Zagrebačkom sportskom savezu. Godine 2016. izabran je člana suradnika HAZU. Na književnoj sceni pojavio se 1997. godine autobiografsko-memoarskom knjigom *Kratki izlet. Zapisi iz domovinskog rata*. Ne pristajući uz bilo koji politički autoritet ili ideologiju, autobiografski subjekt zapisuje vlastite kušnje, sumnje i etičke dvojbe. I dok boravi na ratištu pripovjedač se manje fokusira na borbene operacije, a više na granične egzistencijalne situacije koje proživljava svaki pojedinac: strah od smrti, sumnja, očaj, čežnja za domom. Na taj način Cvetnićeva proza povezuje osobno

i kolektivno iskustvo, individualnu i generacijsku sudbinu. Nakon dulje pauze Cvetnić 2009. objavljuje omašni roman *Polusan*. u kojem tematizira život i društvenu klimu u Zagrebu krajem osamdesetih godina prošloga stoljeća. Koristeći mozaičnu strukturu s mnoštvom epizoda i esejističkih digresija, vjerno je dočarao duh traumatičnog vremena. I za taj je roman Cvetnić primio uglednu Nagradu *Ksaver Šandor Gjalski*. Tematsku opsesiju novijom hrvatskom poviješću, osobito njezinom socijalističkom dionicom, Cvetnić je potvrdio i u romanu *Povijest instituta* (2013.). U fokusu su autorova zanimanja duboke veze između akademskih i političkih interesnih skupina. Tematska novina u romanu *Povijest instituta* jest analiza hrvatske medijske scene: zakulisne igre oko novinara i urednika, dirigitirana uređivačka politika, profesionalno i moralno srozavanje medija koji se svjesno stavljaju u službu političkog teatra i postaju instrument „duboke države“. Tematski zaokret donio je Cvetnićev roman *Blato u dvorištu* (2018.). U njemu je fokus na obiteljskoj povijesti i rastakanju (malo)građanske kulture nakon završetka Drugoga svjetskog rata. U pozadini intimne i kolektivne drame seciraju se neuralgične točke poratnoga društva, surova i bolna svakodnevnica u kojoj se ruše ideali i rastaču moralni principi. Tako naslovna sintagma „blato u dvorištu“ postaje metaforom ne samo obiteljske povijesti nego i bolesnoga društva u kojem ideologija nemilosrdno zarobljava pojedinca i određuje njegovu egzistenciju. Za roman *Blato u dvorištu* Cvetnić je primio Nagradu Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti 2018. godine.

* * * *

Krešimir BAGIĆ, rođen je 1962. u Gradištu. Osnovnu je školu završio u Gradištu, srednju u Županji. Diplomirao je 1988. godine na nekadašnjem Odsjeku za jugoslavenske jezike i književnosti Filozofskoga fakulteta u Zagrebu, a godine 1991. obranio je magisterij *Lingvistika i pjesnički tekst* na novoustrojenu Odsjeku za kroatistiku. Godine 1995. obranio je doktorsku disertaciju *Stilistički i genološki aspekti polemičkoga teksta*. Zaposlen je na Katedri za stilistiku matičnoga fakulteta najprije kao postdiplomand-pripravnik (od 1989.), zatim asistent (od 1991.), docent (od 1999.), izvanredni profesor (od 2004.), redoviti profesor (od 2009.) i redoviti profesor u trajnom zvanju (od 2015.). Krešimir Bagić jedan je od najplodnijih, najagilnijih i najkvalitetnijih autora kako u području današnje hrvatske lirike tako i književne kritike te književne teorije, osobito književne stilistike. U važnije njegove pjesničke knjige spadaju *Između dva snažna dima* (1989.), *Krošnja* (1994.), *Bršljan* (1996.), *Jezik za svaku udaljenost* (2001.) i *Plaši li te moja boja* (2013.) te *Ponornice* (2021.). Pjesme su mu objavljivane na francuskome, poljskome, engleskome, njemačkome, talijanskome i desetak drugih jezika. Kao kritičar Bagić se nije libio oštrih kritičkih sudova, krasi ga izravnost, beskompromisnost i jasno izražen vrijednosni stav prema prikazivanim pjesničkim knjigama. U analitičko-istraživački Bagićevo horizont ulaze najbolji hrvatski pisci – A. G. Matoš, M. Krleža, Ivan Slamnig, Josip Sever, Luko Paljetak i brojni drugi. Usto Bagić problematizira važna metodološka pitanja književnoga stila i stilistike kao književnoznanstvene poddiscipline te bitno unapređuje tu sferu književnih istraživanja. Izborom Krešimira Bagića za redovitoga

člana Hrvatske akademije s jedne se strane odaje priznanje književniku i znanstveniku, a s druge se strane tim činom utvrđuje status HAZU kao naše najviše umjetničke i znanstvene institucije.

* * * *

Sibila PETLEVSKI, rođena je 1964. u Zagrebu. Na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirala je komparativnu književnost i engleski jezik s književnošću 1988. godine; na istome fakultetu 1991. godine stekla je magisterij s područja filologije obranivši rad *Teorijska sistematizacija Branka Gavelle* te je 1996. obranila doktorat iz humanističkih znanosti, znanstvenog polja jezikoslovlja, *Modernizam, primjeri iz hrvatskog kazališta i drame i njihov srednjoeuropski kontekst*. Predaje teatrološke i dramatološke kolegije na Akademiji dramske umjetnosti Sveučilišta u Zagrebu. Objavila je 23 autorske knjige različitih žanrova, a u javnosti je predstavila i tri drame (od kojih dvije međunarodno nagrađene) te nekoliko glazbenih drama/opernih libreta. Dopisna je članica znamenite francuske književne akademije *L'Académie Mallarmé*. Članica je *L'Académie Européenne de Poésie* te čitavog niza uglednih strukovnih udruga. Dobitnica je godišnje Nagrade *Vladimir Nazor* (1993.) te Nagrade Grada Zagreba za doprinos znanosti i književnosti (2015.). Prevođena je i zastupljena u nacionalnim i međunarodnim antologijama poput *50: A Celebration of Sun & Moon Classics* (Los Angeles, 1995.). Uz niz zbirki pjesama, romana i dramskih tekstova, objavila je i više znanstvenih knjiga te 70-ak znanstvenih radova, od kojih veći dio pripada kategoriji izvornih znanstvenih radova s područja znanosti o umjetnosti i filologije, s posebnim interesom za interdisciplinarnu teoriju izvedbenog fenomena i kazališnu estetiku. Priredila je izbor iz djela nobelovke Nadine Gordimer te izbor iz djela Branka Gavelle, a recentno je kao urednica i autorica znanstvenih studija obradila i revitalizirala znanstveno-dramaturški opus Vladana Švacova. *Sibila Petlevski odrasla je u obitelji poznatih slikara: hrvatske slikarice Biserke Baretić i hrvatskog slikara makedonskog podrijetla Ordana Petlevskog, čiji je opus zaštićena hrvatska kulturna baština.*

* * * *

VII. RAZRED ZA LIKOVNE UMJETNOSTI

Petar BARIŠIĆ, akademski kipar i sveučilišni profesor na Likovnoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu, prisutan je na umjetničkoj sceni četiri desetljeća. Njegova se djela ubrajaju među najvažnija ostvarenja u hrvatskoj umjetnosti kraja 20. i prva dva desetljeća 21. stoljeća. Izlagao je na brojnim samostalnim i skupnim izložbama u Hrvatskoj i inozemstvu, djela mu se nalaze u najvažnijim muzejskim i galerijskim zbirkama, dobitnik je najviših hrvatskih priznanja za umjetnički rad. Svojim radom i umjetničkim djelima stekao je status općepriznatog umjetnika prepoznatljivih rezultata najviših vrijednosti u polju umjetnosti. Rođen je 1954. godine u Vrlici, gdje je pohađao osnovnu školu. Školu za primijenjenu umjetnost završio je 1973. u Splitu, a

1978. godine diplomirao je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. Od 1978. do 1981. godine bio je suradnik Majstorske radionice prof. Frana Kršinića. Svoja kiparska ostvarenja izlagao je na 70-ak samostalnih i 100-tinjak skupnih izložbi u Hrvatskoj i inozemstvu (na četiri kontinenta). Djela mu se nalaze u brojnim muzejima, galerijama i privatnim zbirkama u Hrvatskoj i u inozemstvu. O Petru Barišiću Hrvatska televizija snimila je i emitirala nekoliko dokumentarnih filmova. Od 1977. do 2017. godine dobitnik je 18 nagrada za svoje skulpture na javnim natječajima. Dodijeljena mu je Nagrada Grada Zagreba (2011.), Nagrada Hrvatskog društva likovnih umjetnika (2011.), godišnja Nagrada *Vladimir Nazor* za likovnu umjetnost (2002.), Grand Prix na *5. Trijenalu hrvatskog kiparstva* (1994.). Za osobite zasluge u kulturi odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića (1996.).

Petar Barišić umjetnik je istančanog senzibiliteta za skulpturu u javnom prostoru. Od 1979. godine do danas petnaest njegovih skulptura postavljeno je u otvorenom prostoru – primjerice: drveni most u Fužinama, brončana skulptura u prolazu Cibona u Zagrebu, kamena skulptura u labinskoj Dubrovi, skulptura *Tenzija* u Pečuhu, skulptura *Uzastopnost* pred Otvorenim učilištem u Zagrebu, skulptura *Prostorni modulator* u Kostanjevici na Krki i dr.

Barišićevo kiparsko majstorstvo očituje se i u danas posve rijetkom umijeću oblikovanja figurativne plastike. Ističu se njegovi spomenici književniku Milanu Begoviću u Vrlici, kralju Tomislavu u Čapljini te Ivanu Pavlu II. u Kuni na Pelješcu. Autor je vrhunskih ostvarenja suvremene sakralne umjetnosti, poput cjelovitih rješenja figurativne plastike i crkvenog namještaja u interijerima crkve sv. Ante u Geelongu (Australija) i crkve sv. Leopolda Mandića u Melbourneu.

* * * *

Kažimir HRASTE, rođen je 1954. godine u Supetru na otoku Braču. Školu primijenjenih umjetnosti završio je u Splitu, a na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu diplomirao je 1978. godine u klasi prof. Valerija Michelija. Poslijediplomski studij kiparstva završio je u klasi prof. Drage Tršara na Akademiji likovnih umjetnosti i dizajna u Ljubljani. Kao stipendist talijanske vlade stručno se usavršavao u Rimu. Jedan je od osnivača Umjetničke akademije u Splitu 1997. godine, na kojoj i danas djeluje kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Kao jedan od utemeljitelja studija arhitekture u Splitu, bio je i redoviti profesor na Fakultetu građevinarstva, arhitekture i geodezije u Splitu. Kažimir Hraste član je Senata Sveučilišta u Splitu i savjetnik rektora za kulturu. Za člana suradnika Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti izabran je 2012. godine. Snažnu umjetničku prisutnost i dubok trag u hrvatskom likovnom i javnom prostoru Kažimir Hraste ostvaruje u više područja i oblika djelovanja, pri čemu treba naglasiti skulpturu u javnom i u sakralnom prostoru, ustrajno istraživačko kiparsko traganje i propitivanje prikazano na samostalnim i grupnim izložbama te plodonosan pedagoški rad.

Brojnim spomenicima i skulpturama u javnom prostoru, poput spomenika don Frani Buliću, Draženu Petroviću i *Pirije* u Marmontovoj ulici u Splitu, raspela u stolnicama na Osoru, Šibeniku i Kninu, portreta Gorkog Žuvele, Tina Ujevića i Jure Kaštelana – pridružuju se i jednako važna

djela u nacionalnim muzejima, galerijama i privatnim zbirkama. Hrastine su skulpture „tijela misli a ne tijela tjelesnosti“... (I. Zidić). Njegove „refleksivne i kontemplativne“ strukture nisu samo izazov propitivanju unutrašnje i vanjske skulpturalne arhitektonike, one su otvorene za daljnja promišljanja, za nova evokativna, asocijativna i semantička iskustva. Hraste to dostiže prosedeom radosne igre – prapočelom svake kulture. Kažimir Hraste umjetnik je kulturnog i umjetničkog kontinuiteta, postojan u hodu i onda kada se upušta u najsmionije eksperimente. Za hrvatsku kulturu, koja je obilježena traumatičnim lomovima i diskontinuitetima, takva je umjetnička osobnost dragocjena. Njegov istraživački rad u području skulpture kojim je na „arsenal povijesnih avangardi“ (I. Zidić) navrnio hrvatsku kulturnu i kiparsku plemku omogućio je izvanjsku percepciju, prepoznavanje i razumijevanje suvremene hrvatske kiparske umjetnosti kao dijela ukupnog umjetničkog i kulturnog identiteta Hrvatske, ugrađenog u kulturni i umjetnički mozaik suvremene Europe.

* * * *

IX. RAZRED ZA TEHNIČKE ZNANOSTI

Sven LONČARIĆ, redoviti je profesor u trajnom zvanju na Fakultetu elektrotehnike i računarstva Sveučilišta u Zagrebu i znanstveni savjetnik u znanstvenom polju elektrotehnike i znanstvenom polju računarstva. Rođen je 1961. u Zagrebu, gdje je završio osnovnu školu, XV. matematičku gimnaziju i studij elektrotehnike. Doktorirao je 1994. na Sveučilištu Cincinnati, SAD, u području morfoloških metoda za opis oblika. Po završetku doktorskog studija zaposlio se na Fakultetu elektrotehnike i računarstva, na kojem i danas radi, uz prekid u razdoblju 2001. – 2003., koje je proveo na Institutu za tehnologiju New Jersey, Newark, SAD. Znanstvena djelatnost Svena Lončarića obuhvaća istraživanja u području digitalne obradbe i analize slika koja odlikuju kontinuitet, izvrsnost i otvorenost kako novim znanstvenim spoznajama tako i unaprjeđenju sveučilišne izobrazbe i povezivanju s gospodarstvom. Riječ je o području istraživanja koje obilježava višestruka interdisciplinarnost, u kojoj Svena Lončarića s metodološke strane posebice zanimaju neuronske mreže, a sa strane primjene biomedicina, sustavi zasnovani na računalnom vidu i obrada slike u stvarnom vremenu. O uspješnosti i međunarodnoj prepoznatljivosti Svena Lončarića govori više od 350 objavljenih radova i podatak da je, prema studiji Sveučilišta Stanford, svrstan među 1% vrhunskih svjetskih znanstvenika u području umjetne inteligencije – obrade slika. Sven Lončarić istaknuti je istraživač sa snažnim utjecajem na znanstvena postignuća u Hrvatskoj i uspješni nositelj inicijativa za interdisciplinarno okupljanje naših istraživača i njihovo povezivanje, kako s gospodarstvom tako i sa svijetom. Suvoditelj je jedinog znanstvenog centra izvrsnosti u tehničkim znanostima, Znanstvenog centra izvrsnosti za znanost o podacima i kooperativne sustave, voditelj Centra za umjetnu inteligenciju pri Fakultetu elektrotehnike i računarstva i voditelj Centra izvrsnosti za računalni vid na Sveučilištu u Zagrebu. Vodio je i bio istraživač na 40 međunarodnih i nacionalnih znanstvenih projekata te 20 stručnih projekata suradnje s gospodarstvom koji su rezultirali inovacijama nagrađenima na domaćim i međunarodnim izložbama. Dobitnik je važnih priznanja, među kojima se ističu Državna nagrada za znanost,

Godišnja nagrada za znanost u području tehničkih znanosti (2019.) i Nagrada *Fran Bošnjaković* Sveučilišta u Zagrebu (2016.). Član je Akademijina Znanstvenog vijeća za tehnološki razvoj i njegova Izvršnog odbora. Sudjelovao je u pripremi i radu dva okrugla stola te u kreiranju iz njih proizašlih dokumenata koje je prihvatilo Predsjedništvo Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

* * * *

Bojan JERBIĆ, redoviti je profesor u trajnom zvanju na Fakultetu strojarstva i brodogradnje (FSB) Sveučilišta u Zagrebu. Rođen je 1957. u Zagrebu. Na FSB-u je diplomirao 1983. i magistrirao 1987. Doktorsko istraživanje proveo je tijekom 1989. kao stipendist na Sveučilištu države Floride (*Florida State University, College of Engineering, Center for Intelligent, Systems, Control, and Robotics*), Tallahassee, SAD. Disertaciju je obranio na FSB-u 1993. Bojan Jerbić svoju znanstvenu karijeru započinje 1984. na FSB-u kao pripravnik i potom stručni suradnik u Zavodu za tehnologiju. Od 1997. radi u Zavodu za robotiku i automatizaciju proizvodnih sustava. Obavljao je sljedeće dužnosti: voditelj Laboratorija za projektiranje izradbenih i montažnih sustava (1993. – 2006.), predstojnik Zavoda za robotiku i automatizaciju proizvodnih sustava (2005. – 2008.), voditelj Katedre za projektiranje izradbenih i montažnih sustava (2007. – 2020.). Od 2021. voditelj je Katedre za autonomne sustave i računalnu inteligenciju i Regionalnog centra izvrsnosti za robotske tehnologije (CRTA) koje je osnovao zajedno s laboratorijima za autonomne sustave, računalnu inteligenciju i medicinsku robotiku. Bojan Jerbić sudjeluje u nastavi na preddiplomskom, diplomskom i poslijediplomskom studiju uglavnom iz područja robotike, automatizacije, umjetne inteligencije i inženjerskog računarstva. Uveo je više od 30 novih nastavnih predmeta. Sudjelovao je u osmišljavanju novog Studija mehatronike i robotike. U svojem znanstvenom radu Bojan Jerbić posvetio se razvoju metoda umjetne inteligencije u robotici. Bio je voditelj, odnosno suradnik na više od 30 domaćih i međunarodnih znanstvenih i tehnoloških projekata. Na svojim projektima okupio je eminentne znanstvenike iz multidisciplinarnih područja i mlade suradnike – doktorande, koji su jamstvo daljnjeg uspješnog razvoja područja mehatronike, robotike i umjetne inteligencije. Vodio je brojne istraživačke i razvojne projekte u suradnji s gospodarstvom. Posljednjih desetak godina radi na istraživanju i razvoju robotske primjene u medicini surađujući s istaknutim liječnicima i znanstvenicima u Hrvatskoj i Europi. Pri tome je ostvario zapažene rezultate u kliničkoj primjeni te njegov neurokirurški robot RONNA redovito operira u Kliničkoj bolnici Dubrava od 2016. Za svoj znanstvenoistraživački rad u neurokirurškoj robotici primio je više prestižnih međunarodnih nagrada. Održao je preko 60 pozvanih predavanja u zemlji i inozemstvu. Organizirao je brojne znanstvene skupove i stručne seminare. Redovito surađuje s medijima popularizirajući nove tehnologije i važnost znanosti za razvoj suvremenog društva.

* * * *

Ivan PETROVIĆ, redoviti je profesor u trajnom zvanju na Fakultetu elektrotehnike i računarstva Sveučilišta u Zagrebu i znanstveni savjetnik u polju elektrotehnike, polju računarstva i polju temeljnih tehničkih znanosti. Rođen je 1961. u Klobuku, Općina Ljubuški, Bosna i Hercegovina. Studij elektrotehnike završio je 1983. u Zagrebu i zaposlio se u poduzeću Končar, a 1994. prešao je na Fakultet elektrotehnike i računarstva, na kojem stječe doktorat znanosti 1998. Znanstveni interes Ivana Petrovića obuhvaća autonomne sustave upravljanja mobilnim robotima i vozilima. Ističu se njegova postignuća u istraživanju optimalnih stohastičkih estimatora za praćenje položaja mobilnih robota u prostoru, višesenzorsku fuziju i praćenje gibajućih objekata i ljudi, planiranju putanja gibanja i njihova praćenja uz izbjegavanje sudara poštujući kinematička i dinamička ograničenja te primjene dubinskih neuronskih mreža u interpretaciji i modeliranju scene i algoritama strojnog učenja za interakciju robota s ljudima. Od njegovih više od 300 znanstvenih radova, više od pola indeksirano je u bazi *WoS*, od kojih 50-ak u bazi *Current Contents*. Kao gostujući znanstvenik višekratno je kraće boravio u Austriji, Kanadi, Njemačkoj, Sloveniji i SAD-u. Izabran je na akademsku poziciju naslovnog profesora na Sveučilištu u Torontu za razdoblje 2021. – 2024. Uspješan je pri ustrojavanju nacionalnih i međunarodnih istraživačkih timova koje okuplja putem velikih znanstvenih projekata čijim su sredstvima financirani mnogi doktorandi i nabava istraživačke opreme. Vodio je 18 projekata, od čega 9 iz okvirnih programa Europske unije, među kojima EU FP7 ACROSS – *Centre of Research Excellence for Advanced Cooperative Systems* (2011. – 2015.) i H2020 AIFORS – *ERA Chair in Artificial Intelligence in Robotics* (2020. – 2025.). Suvoditelj je Znanstvenog centra izvrsnosti za znanost o podacima i kooperativne sustave, jedinog znanstvenog centra izvrsnosti u području tehničkih znanosti, te utemeljitelj i voditelj Laboratorija za autonomne sustave i mobilnu robotiku. Vodio je 23 domaća znanstvena projekta, njeguje projektnu suradnju s gospodarstvom, a doktore znanosti potiče na istraživačke zadaće u novoj industriji. Za svoja istraživačka i inovacijska postignuća dobio je mnoga priznanja i nagrade, zadnju – Nagradu *Fran Bošnjaković* Sveučilišta u Zagrebu, 2021. Ivan Petrović član je Akademijina Znanstvenoga vijeća za tehnološki razvoj. U Akademiji je održao više predavanja i sudjelovao u organizaciji okruglog stola vezanog uz tehnološki razvoj. Dobitnik je Nagrade Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u 2017.

* * * *

ČLANOVI SURADNICI

I. RAZRED ZA DRUŠTVENE ZNANOSTI

Ivana HORBEC, rođena je 1977. u Zagrebu. Doktorirala je iz znanstvene grane povijesti 2009. na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Od 1999. zaposlena je na Hrvatskom institutu za povijest. Za znanstvenu savjetnicu izabrana je 2021. Ivana Horbec plodna je znanstvenica s izvrsnom međunarodnom reputacijom: objavila je 2 autorske knjige za koje je nagrađena Državnom nagradom za znanost (2015.) i Nagradom *Mirjana Gross* za najbolju knjigu iz historiografije (2018.), 13 uredničkih knjiga i knjiga građe, 35 znanstvenih radova (mahom izvornih), od toga gotovo polovinu (16) na engleskom, njemačkom i mađarskom u prestižnim časopisima i kod uglednih nakladnika. Bila je voditeljica uspostavnog istraživačkog projekta Hrvatske zaklade za znanost (2014. – 2018.); od 2009. regionalni je voditelj dvaju međunarodnih projekata Sveučilišta u Beču. Suradnica je na projektima Hrvatske zaklade za znanost i Zaklade Damaška. Dugotrajna arhivska istraživanja provodila je u Njemačkoj, Austriji i Mađarskoj, a izlagala je i na velikom broju skupova u domovini i inozemstvu. Ivanu Horbec odlikuju znanstveni rezultati, posebno na međunarodnom planu, vještine u organizaciji i provedbi projekata, veliko arhivsko iskustvo, izvrsno poznavanje stranih jezika i visokovrijedna mreža kontakata u renomiranim stranim institucijama.

* * * *

V. RAZRED ZA FILOLOŠKE ZNANOSTI

Nikola VULETIĆ, romanist je velike međunarodne reputacije. Glavne su teme njegovih znanstvenih istraživanja romanska etimologija (osobito dalmatska), toponimija naših otoka i priobalja u svjetlu romansko-slavenskih jezičnih dodira te proučavanja manjinskih jezika u Hrvatskoj, osobito sefardskoga (judeošpanjolskoga) i arbanaškoga. Dao je i znatne priloge proučavanju mletačkoga u našim krajevima, osobito u radovima *Il veneziano in Dalmazia e a Dubrovnik/Ragusa fino al XVIII secolo: per la storia di uno spazio comunicativo* (2019.) i *Volgare venezianeggiante a Zara nel XIV secolo* (2019.), u kojima je izgradio čitavu sociolingvističku teoriju slavensko-romanskih jezičnih dodira u našim najvažnijim urbanim središtima na jadranskoj obali. Većina je etimoloških i onomastičkih Vuletićevih radova nastala na temelju vlastitih terenskih istraživanja u kojima je prikupio golemu leksičku i onomastičku građu, često iz onih leksičkih područja koja je potrebno što prije i iscrpnije zabilježiti zbog ugroženosti lokalnih govora. U svojim je onomastičkim i etimološkim studijama otkrio cijeli niz dalmatoromanskih jezičnih ostataka u hrvatskim govorima. Profesor Nikola Vuletić poliglota je, izvrstan poznavatelj velikoga broja romanskih i drugih jezika, o čemu svjedoči i njegova bibliografija s radovima na hrvatskom, francuskom, talijanskom, katalonskom, portugalskom i engleskom jeziku.

* * * *

Ivan MARKOVIĆ, jezikoslovni je kroatist i sveučilišni nastavnik koji je razvio bogatu i prepoznatu znanstvenu i stručnu djelatnost. Interesi su mu široki, premda se ponajprije bavi suvremenim hrvatskim standardnim jezikom. Objavio je dosad 7 autorskih knjiga (5 znanstvenih monografija, pravopis u suautorstvu i rječnik u suautorstvu) te 30-ak izvornih i preglednih znanstvenih radova u časopisima, zbornicima i knjigama. K tomu je prikupio i priredio 5 knjiga utjecajnih hrvatskih jezikoslovaca, također standardologa, 1 je zbornik uredio te uređuje jezikoslovnu biblioteku, u kojoj je dosad objavljeno 8 kapitalnih jezikoslovnih djela, što hrvatskih što prijevodnih. Znanstvena djelatnost kandidata odlikuje se odličnim poznavanjem materije, teorijskom potkovanosti, suvremenim i otkrivačkim pristupom neobrađenim temama suvremenoga jezika, ali i pomnim istraživanjem starijih razdoblja hrvatskoga standarda, osobito 19. stoljeća, ključnoga u oblikovanju suvremenoga hrvatskoga standardnog jezika. Normativnom problematikom ponajviše se Marković bavi u suautorskom *Hrvatskom pravopisu* (2007.), najopsežnijem hrvatskom pravopisnom priručniku. Velik *Uvod u jezičnu morfologiju* (2012.) prvi je hrvatski pregled najstarije lingvističke discipline i nezaobilazan priručnik na svim hrvatskim sveučilištima, koji – osim razlaganja opće morfologije i njezina pojmovlja – daje i nacrt suvremena opisa hrvatske morfologije. Jednako tako Markovićeva *Hrvatska morfonologija* (2013.) prvi je cjelovit opis suvremenih hrvatskih glasovnih promjena.

* * * *

VI. RAZRED ZA KNJIŽEVNOST

Tena ŠTIVIČIĆ, rođena je 1977. u Zagrebu, gdje je 2001. diplomirala dramaturgiju na Akademiji dramske umjetnosti; 2004. magistrirala je dramsko pismo u Londonu. Prvu dramu, *Nemreš pobjeć od nedjelje*, napisala je na trećoj godini studija dramaturgije. Drama je iste godine praizvedena u Zagrebačkom kazalištu mladih, a Štivičić je za nju dobila Rektorovu nagradu i Nagradu *Marin Držić*. Sljedeća njezina drama, *Dvije*, praizvedena je u beogradskom kazalištu Atelje 212 godine 2003. Bila je to prva nova hrvatska drama izvedena na srpskoj pozornici nakon raspada Jugoslavije. Na *Marulićevim danima* u Splitu predstava je osvojila Nagradu publike, a drama je imala još nekoliko uprizorenja, uključujući i ona u Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu i Hrvatskom narodnom kazalištu u Mostaru. Prva godina boravka u Londonu i iskustvo emigrantskog života potaknuli su je na pisanje drame *Fragile!*, koja je prevedena na nekoliko jezika i koja je osvojila mnoge nagrade. Punu umjetničku zrelost Tena Štivičić dosegla je velikom impresivnom dramom *Tri zime*, praizvedenom u *National Theatreu* u Londonu 2014. Prema broju izvedbi i broju gledatelja, *Tri zime* postale su najgledanija predstava matičnoga hrvatskog kazališta u proteklih dvadesetak godina. U Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu praizvedena je i njezina najnovija drama, 64.

* * * *

Maša KOLANOVIĆ, rođena je 1979. godine u Zagrebu, gdje je završila osnovnu i srednju školu; 2003. diplomirala je kroatistiku i komparativnu književnosti na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Doktorsku disertaciju obranila je u travnju 2010. Od 2004. godine radi kao znanstvena novakinja na Katedri za noviju hrvatsku književnost Odsjeka za kroatistiku Filozofskog fakulteta u Zagrebu; 2015. izabrana je u znanstveno-nastavno zvanje docentice, a u studenom 2020. u zvanje izvanredne profesorice. Usavršavala se na Sveučilištu u Beču i na Sveučilištu Texas u Austinu. Knjiga Maše Kolanović *Udarnik! Buntovnik? Potrošač... Popularna kultura i hrvatski roman od socijalizma do tranzicije* donosi prikaz intelektualne i književne povijesti odnosa hrvatskoga romana i popularne kulture od socijalizma do tranzicije unutar interdisciplinarnog metodološkog okvira kulturalnih studija, književne historiografije, teorije književnosti, sociologije, intelektualne povijesti i povijesti svakodnevice. Objavila je niz radova u kojima se bavi književnom reprezentacijom grada u odabranim tekstovima suvremene hrvatske proze temeljeći svoje metodološko uporište na interdisciplinarnom sjecištu teorije književnosti, urbane semiotike te povijesti svakodnevice. Istaknula se i kao spisateljica, osobito novelističkim zbirkama *Sloboština Barbie* i *Poštovani kukci i druge jezive priče*.

* * * *